

KRAFT'S
G.^D HOTEL D'ITALIE

ASCENSEUR — Lumière Électrique — PLEIN MIDI

FLORENCE

Lung' Arno.

Mohar Kunio

Le 6 april

1903

Det skuer som alidelen idealiskt här, om vi bara inte
här af sådne bostads bitt här i staden, liksom också i staden
Rom, der det är absolut omöjligt att få en ren under nä-
maste vecka (påkvechen). Sedan vi den första aftonen fick en
omkring med bitt frukt och park i trinitel och slutligen på vägen
fick vi en rum på 17 frs i dygnet till måndag, se vi oss nöddes
att i dag antingen flytta till en närliggande italiensk
hotell (här är Schweiztrikt) eller fara af till Paris eller Siena,
fastän jag inte ser tillförlitlighet, inte tillförlitlighet af florens.
Här träffs jag, för detta här har jag sympati. Visserligen
går jag mina reservationer för mig själv angående möjlighet
som folk blivt beundrar. Dermed uppstår jag av.
jagst. Såsom som folk i akoninhet i taler om.

Medeltiden, Quattrocento och Storhet i arkitekturen,
det inte blott det stora i linjerna, utan rent af
det stora i proportionerna, detta gör jag florens mig priset.
Dessa palats, som de ut som fasthållna, äro verkliga
stora som så stora, ehuru de stå vid tränga gator.

På väntet annars stannar i Toledo har jag sett så
hög rum. På något underligt vis återfinns ofta
min tanke till Toledo, ehuru detta är glädjens, blom-
mors och gemensamt stad och Toledo torqueras och
dolkarnas - men det måste vara just i hurens proportioner
men som det ligger och i det fästningslika i de gamla
palatset. - Verone är skummande i alla färger, maten
en förgift af artusendens smuts - florens är
enfärgadt grågult. Jag har därför beslutat att måla i Verone
och här är jag inte vidare befäst första dagen på c. u.
får vi upptäcka San Miniato. Det var första gången
jag andades in var luft i Italien. Det har nämligen varit
kyligt annars sedan vi kommit hit. Att vi inte äro
bortspjund här verkar varit därför att vi på första förmiddagen
handelsreis träffat 5 bekanta: i Uffizierna
Kämäläinen (Gelberstis styfson) och min protektör Malen,
Studenten Schalken, - på vägen till San Miniato Beer,
samt på en kafe' svenske skulptören Lundberg med sin
färd hyblom. Ännu följde de florens luf. mest
friskt, beläst!! på aftonen eller eftermiddagen
färd Ben och sin amerikanske Malen Roelshoven,
(Känd från Paris och Studio) som hade middagsgäst. Han

Har lyft en gammalt palatsets öfversta våning och loggia
och här det intressant att se gips och att
sin skönhet tillkom - Detta palatso
och denna tak, vägen o. s. v. är från
1300 talet, och se så ut. Ingenting
kan gifva en beskrifning på de underliga
belysningarna som dempe på vinden - Roel-
shoven hade dessutom hjälpt upp det mystiska
genom att måla gipsen i några vindsglasen
attityd. Det var mycket bra ibopkom-
met om än litet för att bli desto
ögonen på alla de misser och misers människor, som
sees det och vid hand Steg lopad: Oh, how romantic. 'Lappa
från loggia en stor arten utsläkt af en förmög. - Säk på
är så rikt för adjektiven, och ständigt mycket för i
på skrifvet ständigt. Men att skrifa hemlig och
för namn, som Wentzel H., nej det var på rinte. Men
det är skada på dessa två uttryck som nu äro alldes
särbrutna och brackade för att Wentzel och tycker
ridit så oförhållande på dens. - Hvad jag funnit
vitere än jag trodde: arkitekturen i Stenpalatset
pal. Wealdio, Stroggi, Pitti, Michelangelo, Botticelli.

att var, och jag nästan skams att sitta här och
 sjunga af allt detta (njuta, se den annars
 af denna svenska språket förstörda ord-
 konstgjutning, finns det något olycksligare?)
 under det vi ha det som på andra vis ha
 hemma. Och hi knappast minnet av minn tan-
 kan det kan vi förtä. Skrif hit poste
restante. Porten ligger i spefva kaffizierna, och
 jag kommer således mycket län ort. Det
 var så roligt att få 20 bref från Paris)
 första gången jag var och vittjade.

Elan klagad luter öfver husfördrått - jag tror
 att han antagit sig litet för mycket i går -
 vi voro för så många Italien, upp och ned för trappan
 och rundt omkring i kyrkor (det var på palm-
 söndag) några varken mena hörd vi ej, utan
 endast en bråkande, ovanligt i detta sanna
 land. - Genast då vi kommo, ^(i fröjden) utrothad
 och jag gångho ut öfver vårt korans från
 koten till koten, stände många nere på gatan
 vid mandoliner och gitarrer ljud upp en kända
 för oss - och? Asphelins visor. Boome Carnew

och så hörsång. Alla aftnar ha vi sedan haft denna
 nya - sångarskara som drager förbi långt långt borta,
 och springa framför oss de stora hoten.
 Utmärkte tenorer, sådana der varma,
 starka, manliga tenorer som man aldrig
 hör i Norden, der de äro hvårande, austande
 och alkoholfyllda.

Da jag såg Baptisterians portar, kom jag
 ihåg som i går den dag da Minnas beintas
 för mig, som de var en liten pojke, följande: "Miche-
 Angelo såg oss och Ghibertis portar och de
 voro värda att vara portar till himmelriket."

och jag kom ihåg Minnas röst och uttryck
 och tonfärg och hennes ögon. Och här stod jag nu
 och förbäste och trillade i mig min på dessa
 skulpturer, för att kunna inspirera mig för Minnas
 graf! - der skulle såna smärtsamma pass. Götter
 har gjort en död der. den är också helvete.

Tänk hvilka genier ändå ha lefvt här!

Farväl helva klicktusen gånger, må godt och
 blif som mig hit förte restanta. Jag skulle helst
 vilja blifva här hela tiden, och hanföra mig till flykten
 från världens Rom. Kom vi ha men värme. Farväl - helva
 tant god och från Eden Attē

